

¹ Див.: Конституція України (із змінами і доповненнями). – К. : Атіка, 2006. – 64 с. – С. 7.

² Див. : Горбулін В. П. Національна безпека: український вимір / В. П. Горбулін, О. В. Литвиненко. – К. : ПП «Інтертехнологія». – 2008. – 104 с.

³ Про Стратегію національної безпеки України : Указ Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/19521.html?PrintVersion>

⁴ Указ Президента України № 555/2015 «Про нову редакцію Военної доктрини України» від 24 вересня 2015 р.

⁵ Про Стратегію національної безпеки України : Указ Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/19521.html?PrintVersion>

⁶ Див.: Про Стратегію національної безпеки України : Указ Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/19521.html?PrintVersion>

⁷ Див.: Закон України «Про основи національної безпеки України» № 964-IV від 19.06. 2003. – // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2003. – № 39. – Ст. 351.

Резюме

Антонов В. О. Проблема формування нової нормативно-правової бази національної безпеки України на тлі нових викликів та загроз.

Досліджуються актуальні проблеми нормативно-правового забезпечення національної безпеки України на тлі нових викликів і загроз, що притаманні XXI століттю, для Української держави.

Ключові слова: нормативно-правове забезпечення, національна безпека, виклики, загрози, державні органи, установи, засади державної політики.

Резюме

Антонов В. А. Проблема формирования новой нормативно-правовой базы национальной безопасности Украины на фоне новых вызовов и угроз.

Исследуются актуальные проблемы нормативно-правового обеспечения национальной безопасности Украины на фоне новых вызовов и угроз, которые присущи XXI столетию, для украинского государства.

Ключевые слова: нормативно-правовое обеспечение, национальная безопасность, вызовы, угрозы, государственные органы, учреждения, основы государственной политики.

Summary

Antonov V. The problem of forming a new legal framework for Ukraine's national security background of new challenges and threats.

The issues of the day of the normatively-legal providing of national safety of Ukraine are investigated on a background new calls and threats, that inherent XXI to the century for the Ukrainian state.

Key words: normatively-legal providing, national safety, calls, threats, public organs, establishments, principles of public policy.

УДК 342.728

Н. П. ГАЄВА

*Надія Петрівна Гаєва, кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України*

ПРИНЦИП ВІДСУТНОСТІ МАЙНОВОГО ІНТЕРЕСУ ЧЛЕНІВ (УЧАСНИКІВ) ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Необхідність наукового дослідження сутності та значення принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань пояснюється тим, що виокремлення громадських об'єднань як самостійних суб'єктів громадянського суспільства визначається вихідними ідеями та засадами, а також важливістю розуміння принципової основи, на яких базується їх створення та діяльність. Оскільки теоретико-методологічні та функціональні характеристики принципів утворення та діяльності громадських об'єднань були розглянуті автором в попередній публікації¹, то в межах даної статті, яка є логічним продовженням попередньої, аналізуються змістовні характеристики принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань як окремого принципу.

Відповідно до ч. 6 ст. 3 Закону України «Про громадські об'єднання»² (далі – Закон) принцип відсутності майнового інтересу передбачає, що «члени (учасники) громадського об'єднання не мають права на частку майна громадського об'єднання та не відповідають за його зобов'язаннями. Доходи або майно (активи) громадського об'єднання не підлягають розподілу між його членами (учасниками) і не можуть використовуватися для вигоди будь-якого окремого члена (учасника) громадського об'єднання, його посадових осіб

(крім сплати їх праці та відрахувань на соціальні заходи)». Даний принцип впливає із самої дефініції поняття «громадське об'єднання», унормованого у ст. 1 Закону, а саме: громадські об'єднання створюються для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних та інших інтересів. Як бачимо, законодавчо визначена мета створення громадського об'єднання, яке може здійснювати діяльність зі статутом юридичної особи або без такого статуту, не передбачає отримання прибутку. Слід також звернути увагу на таку важливу ознаку громадського об'єднання зі статусом юридичної особи, що воно «є непідприємницьким товариством, основною метою якого не є одержання прибутку» (ч. 5 ст. 1 Закону). Відповідно до ст. 85 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) непідприємницькими товариствами вважаються товариства, які не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками. Саме до непідприємницьких товариств у ст. 86 ЦК України відносить об'єднання громадян. Замість терміна «об'єднання громадян» Закон ввів новий термін «громадські об'єднання».

Із наведеного неважко побачити, що з'ясування сутності принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань знаходиться в нерозривному зв'язку з характеристикою поняття непідприємницьких товариств у цивільному законодавстві України. Проте в чинному законодавстві України доволі непросто встановити межу між непідприємницькими та підприємницькими товариствами, оскільки:

1) ст. 86 ЦК України дозволяє непідприємницьким товариствам поряд зі своєю основною діяльністю здійснювати підприємницьку діяльність, якщо інше не встановлено законом і якщо ця діяльність відповідає меті, для якої вони були створені, та сприяє її досягненню;

2) п. 2 ч. 2 ст. 21 Закону закріплює можливість громадських об'єднань зі статусом юридичної особи здійснювати відповідно до закону підприємницьку діяльність безпосередньо, якщо це передбачено статутом громадського об'єднання, або через створені в порядку, передбаченому законом, юридичні особи, якщо така діяльність відповідає меті (цілям) громадського об'єднання та сприяє її досягненню. При цьому не йдеться про розподіл прибутку від підприємницької діяльності або заборону на це. Очевидно, при вирішенні цього питання необхідно керуватися, по-перше, загальним правилом, яке міститься у ст. 85 ЦК України, відповідно до якого непідприємницькі товариства не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками. По-друге, – принципом відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадського об'єднання, який закріплено Законом.

Як зазначається у наукових джерелах, за своїм фактичним змістом викладений підхід у сукупності з дозволом на здійснення непідприємницькими товариствами підприємницької діяльності може привести до двох варіантів його розуміння. Згідно з першим, коли непідприємницькі товариства здійснюють підприємницьку діяльність, хоча вони й не ставлять перед собою мети отримання прибутку, а виконують цю діяльність задля досягнення таким товариством іншої мети, передбаченої в його статуті, то частина цього прибутку може розподілятися між його учасниками (членами) аналогічно тому, як це має місце в підприємницьких товариствах. Другий варіант полягає в тому, що розподіл прибутку між учасниками (членами) не допускається, а спрямовується на ті цілі, для яких було створене непідприємницьке товариство. Ймовірно, законодавець саме це мав на увазі, але прямо із норм законів такого не випливає³.

Слід зазначити й те, що зіставляючи зміст ч. 1 ст. 85 ЦК України та ч. 5 ст. 1 Закону не можна не помітити розбіжностей у підходах до питання щодо надання можливостей займатися підприємницькою діяльністю. Якщо у ч. 1 ст. 85 ЦК України при визначенні поняття непідприємницьких товариств вказується, що вони не мають взагалі на меті одержання прибутку, то у ч. 5 ст. 1 Закону зазначається, що громадські об'єднання зі статусом юридичної особи, будучи непідприємницькими товариствами, не мають за основну мету одержання прибутку. Іншими словами, критерієм щодо можливості здійснення громадськими об'єднаннями підприємницької діяльності відповідно до ч. 5 ст. 1 Закону є їх основна мета. Відсутність даного критерію в ч. 1 ст. 85 ЦК України не означає, що в кодексі не закріплено меж та обсягу підприємницької діяльності, яку можуть здійснювати непідприємницькі товариства.

Законодавець у ст. 86 ЦК України для реалізації статутної мети непідприємницькими товариствами, в тому числі громадськими об'єднаннями, використовує термін «основна діяльність», щодо якої підприємницька діяльність має відігравати допоміжну додаткову роль. При цьому закріплено дві вимоги, які повинні бути присутніми водночас: 1) підприємницька діяльність має відповідати меті, для якої створене непідприємницьке товариство; 2) підприємницька діяльність непідприємницького товариства повинна сприяти досягненню мети його діяльності (тобто, отриманий прибуток від підприємницької діяльності слід спрямовувати на реалізацію статутної мети). Проте неважко помітити, що термін «основна діяльність» у ст. 86 ЦК України є оціночним, позаяк відсутні ознаки, за допомогою яких можна було б відмежувати «основну діяльність» від «неосновної».

Не зважаючи на відмінності між словосполученнями «основна мета» та «основна діяльність», визначення обсягу та меж підприємницької діяльності громадських об'єднань зі статутом юридичної особи можна звести згідно з діючим законодавством до виділення наступних ознак: 1) підприємницька діяльність не повинна бути основною метою їх створення та функціонування; 2) підприємницька діяльність повинна відповідати меті, для якої створене громадське об'єднання; 3) прибуток від підприємницької діяльності не підлягає розподілу між його членами (учасниками) і повинен спрямовуватися на реалізацію його статутної мети.

Наведене свідчить, що одна із базових ознак громадського об'єднання зі статусом юридичної особи така: основною метою його створення та діяльності не є одержання прибутку. Але це не означає, що громадське об'єднання позбавлене можливості його отримувати. Однак отримання прибутку не повинно бути

самоціллю, а відповідати меті, для якої створено громадське об'єднання. Іншими словами, підприємницька діяльність повинна носити допоміжний, другорядний характер щодо статутної діяльності громадського об'єднання. В іншому разі громадське об'єднання втрачає свій статус, змінюється його сутність – воно перетворюється з непідприємницького на підприємницьке товариство.

Виникає запитання: який обсяг (тобто кількісний критерій) підприємницької діяльності може призвести до того, що громадське об'єднання втрачає свій статус. Чинне законодавство на це відповіді не дає. Натомість, ряд зарубіжних держав встановлює такий критерій, який має назву критерій «основної мети». За даним критерієм неприбуткова організація втрачає свій статус, якщо підприємництво становить більше половини її діяльності⁴. Щодо держав-членів Європейського Союзу, то, як стверджує О. Вінніков, лише в шести із них запроваджено кількісний критерій доходу (прибутку) громадських неурядових організацій від господарської (підприємницької) діяльності. Найбільш показовими є вимоги законів Словенії, що прибуток від підприємницької діяльності не повинен перевищувати 30 % загального доходу організації⁵. При цьому критерій основної мети та кількісний критерій прибутку мають бути розглянуті в одній площині, оскільки одержання прибутку є основною ознакою підприємницької діяльності. На нашу думку, в умовах ринкової економіки, коли зростає роль підприємницької складової в діяльності багатьох непідприємницьких товариств, критерій «основної мети» має становити менш як 50 % (тобто діє формула 50 % – 1). Саме такий показник дає можливість відмежувати «основну діяльність» непідприємницьких товариств, різновидом яких є громадські об'єднання, від «неосновної» підприємницької, яка має носити допоміжний характер та повинна сприяти досягненню основної мети їх діяльності.

Визначення меж та обсягу підприємницької діяльності громадських об'єднань за одним критерієм є недостатнім. Виходячи із принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадського об'єднання наступним критерієм є критерій розподілу доходів або майна (активів) громадського об'єднання (в ЦК України – критерій розподілу прибутку). За цим критерієм доходи або майно (активи) громадського об'єднання не підлягають розподілу між його членами (учасниками). Іншими словами, особливність громадського об'єднання як непідприємницького товариства полягає не у відсутності прибутку та намірів його одержання, а в обмеженні способів його розподілу. Так, за змістом принципу відсутності майнового інтересу громадське об'єднання не повинно здійснювати підприємницьку діяльність з метою отримання прибутку для його наступного розподілу між членами (учасниками), а тільки для досягнення основної мети, для якої воно було створено. Отже, припустимий обсяг та сутність підприємницької діяльності громадського об'єднання визначається на основі поєднання зазначених вище критеріїв.

Щоб дати належну оцінку принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадського об'єднання, варто нагадати, що за Законом громадське об'єднання зі статусом юридичної особи може здійснювати підприємницьку діяльність у двох формах: перша – безпосередньо, якщо це передбачено його статутом; друга – через створені в порядку, передбаченому законом, юридичні особи. Причому така діяльність має відповідати меті (цілям) громадського об'єднання та сприяти її досягненню (п. 2 ч. 2 ст. 21 Закону).

Вираз «відповідати меті (цілям) громадського об'єднання та сприяти її досягненню» є третім критерієм визначення меж підприємницької діяльності громадського об'єднання – критерієм оцінки. Але що означає даний критерій? На це питання законодавець відповіді не дає. Водночас науковці по-різному підходять до цієї проблеми. Так, одні автори стверджують, що підприємницька діяльність громадських організацій повинна носити додатковий, допоміжний характер та допускатися тільки тією мірою, якою це необхідно, щоб сприяти досягненню її статутних цілей⁶. Інші науковці вважають, що конструкція «відповідності» дозволеної підприємницької діяльності меті створення організації «юридически ущербна», оскільки ніяких чітко встановлених критеріїв такої відповідності немає і не може бути; на практиці ця відповідність буде встановлюватися вільно, тому таку конструкцію варто із законодавства вилучити⁷. За визначенням третіх, припустимий обсяг підприємницької діяльності некомерційних організацій, в тому числі громадських об'єднань, повинен визначатися на основі комплексного критерію, складовими частинами якого є: кількість різних напрямів діяльності організації, їхня специфіка та інтенсивність; тимчасові витрати на здійснення окремих видів діяльності; співвідношення між доходами та витратами на підприємництво і не підприємництво (суспільно корисну) діяльність; представництво в керівних органах; склад учасників (членів)⁸. Третя позиція, на нашу думку, є найбільш переконливою. Саме система критеріальних ознак дає можливість встановити межу та обсяг підприємницької діяльності громадських об'єднань. Але навряд чи можна погодитися з пропозицією науковців-цивілістів, що одним із таких критеріїв має бути закріплений на рівні закону вичерпний перелік пасивних видів підприємницької діяльності для всіх непідприємницьких товариств⁹. Адже сучасна система непідприємницьких товариств має достатньо розгалужену структуру, суб'єктам якої притаманні як спільні, так і відмінні ознаки.

Виходячи зі змісту принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадського об'єднання, ознаки, які характеризують його як непідприємницькі товариства, можна звести до чотирьох характеристик. Це відсутність: 1) можливості його членів (учасників) мати право на частку майна громадського об'єднання; 2) відповідальності членів (учасників) за його зобов'язаннями; 3) розподілу доходів або майна (активів) громадського об'єднання між його членами (учасниками); 4) використання доходів або майна (активів) громадського об'єднання для вигоди будь-якого окремого члена (учасника) громадського об'єднання, його посадових осіб (ч. 6 ст. 3 Закону). Саме за умови додержання зазначених обмежень громадське об'єднання не втрачає свого непідприємницького статусу.

Слід зазначити, що принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань є одним із керівних критеріїв створення та діяльності всіх громадських об'єднань, у тому числі й тих, які не мають статусу юридичної особи, а отже, не належать до непідприємницьких товариств. Водночас ст. 2 ЦК України визначає, що учасниками цивільних відносин є фізичні особи та юридичні особи. Тобто, в Україні традиційно склалося так, що тільки юридична особа визнається суб'єктом цивільних правових відносин, а інші організації, які не мають статусу юридичної особи, – ні. На нашу думку, відмова від врегулювання в ЦК України відносин за участю громадських об'єднань без статусу юридичної особи є не досить послідовною. Адже зі змісту принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань можна зробити висновок, що всі громадські об'єднання (в тому числі ті, що не є юридичними особами) для виконання своєї статутної мети можуть набувати право власності на кошти та інше майно, яке відповідно до закону передане такому об'єднанню його членами (учасниками) або державою, набуває як членські внески, пожертвуване громадянами, підприємствами, установами та організаціями. Натомість, розробники Закону обрали інший підхід, зазначені кошти та інше майно визнали об'єктом права власності лише громадських об'єднань зі статусом юридичної особи (ст. 24). Така правова конструкція видається хибною, оскільки не врегульовує питання власності громадських об'єднань без статусу юридичної особи. Що ж стосується коштів та іншого майна, набутого в результаті підприємницької діяльності, то у даному випадку воно, безумовно, є об'єктом права власності громадських об'єднань зі статусом юридичної особи.

Із викладеного можна зробити висновок, що на сьогодні в Україні не врегульовано відносини, пов'язані з правом власності громадських об'єднань, що здійснюють діяльність без статусу юридичної особи. У зв'язку з цим виникають проблеми щодо реалізації принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) таких об'єднань. На нашу думку, правильно була сформульована концепція права власності громадських об'єднань в Законі України «Про об'єднання громадян» (ст. 21)¹⁰, відповідно до якої було виділено: по-перше, об'єкти права власності всіх об'єднань громадян; по-друге, об'єкти права власності, придбані від господарської та іншої комерційної діяльності, яку вправі були здійснювати лише зареєстровані громадські організації (тобто юридичні особи). Саме до такого підходу законодавця доцільно повернутися в Законі при вирішенні питання власності громадських об'єднань.

Досліджуючи принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань, слід враховувати деякі тенденції все зростаючої комерціалізації непідприємницьких товариств, у тому числі громадських об'єднань, тобто їхню переорієнтацію на заняття тими видами діяльності, які приносять прибуток. Разом із тим український законодавець при визначенні поняття «громадське об'єднання» (ч. 1 ст. 1 Закону) дотримується лише функціонального підходу, який призводить до бачення їх сенсу в здійсненні та захисті прав і свобод, задоволенні суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних та інших інтересів. При цьому додається така ознака, як добровільність. Безумовно, визначення громадського об'єднання в Законі має бути мінімально необхідним, уникаючи надмірного нагромадження критеріїв, але наявність двох зазначених ознак не дає змоги оцінити громадські об'єднання за формою (громадське об'єднання – не громадське об'єднання). Тому нині ряд вітчизняних учених-юристів для визначення громадського об'єднання (об'єднань громадян, громадських організацій) використовують не лише функціональний підхід, а й економічний. Так, серед набору критеріальних ознак, які допомагають відмежувати громадські об'єднання від інших утворень, що об'єднують фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права, вони виділяють неприбутковий характер¹¹. Інші вчені називають таку ознаку, як некомерційність формування¹². Втім, український законодавець не оперує поняттям «некомерційна організація», котре є базовим для визначення громадського об'єднання в деяких пострадянських державах¹³. Натомість чинне законодавство України містить визначення понять «непідприємницьке товариство» та «неприбуткові підприємства, установи та організації»¹⁴. Щодо терміна «непідприємницьке», то його не можна визнати критеріальною ознакою поняття громадського об'єднання, оскільки останнє може здійснювати діяльність і без статусу юридичної особи.

Щодо терміна «неприбутковість», то в Податковому кодексі України (п. 14.1.121 ст. 14) він фіксує поняття «неприбуткові підприємства, установи та організації», яке трактується «як підприємства, установи та організації, основною метою діяльності яких є не одержання прибутку...». Саме до неприбуткових організацій у ст. 157 Податковий кодекс відносить громадські об'єднання. При цьому в законодавстві України відсутній єдиний для всіх груп неприбуткових підприємств, установ та організацій нормативно-правовий акт, який би визначив особливості правового регулювання їх діяльності та встановив єдиний універсальний підхід до визначення ознак неприбутковості. Вважаємо, що ознаки неприбутковості громадських об'єднань підпадають під зміст принципу відсутності майнового інтересу їх членів (учасників), а термін «неприбутковість» є знаковим позначенням даного принципу. Такий підхід дає змогу закріпити принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадського об'єднання (тобто неприбутковість) як критеріальну ознаку нормативного визначення громадського об'єднання у ч. 1 ст. 1 Закону.

¹ Гаєва Н. П. Правові принципи утворення і діяльності громадських об'єднань: деякі міркування / Н. П. Гаєва // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 3. – С. 55–59.

² Про громадські об'єднання : Закон України від 22 березня 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 1. – Ст. 1.

³ Правове регулювання некомерційних організацій в Україні: моногр. / І. В. Спасибо-Фатєєва, В. Г. Борисова, О. П. Печений та ін.; за заг. ред. І. В. Спасибо-Фатєєвої. – Х. : Право, 2013. – С. 16. – 480 с.

⁴ Законодавче регулювання діяльності неприбуткових організацій: світовий досвід та рекомендації для України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.parlament.org.ua/index.php?action=publication&id=8&ar_id=42&as=0

⁵ Вінніков О. Громадські організації у Європейському Союзі: як вони утворюються та діють? / О. Вінніков : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ucpr.org.ua/userfiles/96.pdf>

⁶ Менджул М. В. Цивільно-правовий статус громадських організацій] : моногр. / М. В. Менджул. – Ужгород : Вид-во Олександри Гаркуші, 2010. – С. 128. – 200 с.

⁷ Піддубна В. Ф. Деякі аспекти здійснення підприємницької діяльності невідприємницькими юридичними особами / В. Ф. Піддубна : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dspace.nulau.edu.ua/browse?type=author&value=DA4>

⁸ Івкова О. В. Участие некоммерческих организаций в предпринимательской деятельности : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / О. В. Івкова. – СПб., 2004. – С. 8–9. – 22 с.

⁹ Піддубна В. Ф. Вказана праця.

¹⁰ Про об'єднання громадян: Закон України від 16 червня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 34. – Ст. 504.

¹¹ Див.: Богашева Н. В. Свобода об'єднання та конституційний інститут об'єднань громадян / Н. В. Богашева // Вибори та демократія. – 2010. – № 4. – С. 67; Ващук М. О. Конституційно-правовий статус громадських організацій України / М. О. Ващук // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – Вип. 22. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. – С. 322; Віхляєв М. Ю. Громадські об'єднання як суб'єкти адміністративного права України : автореф. дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.07 / М. Ю. Віхляєв; Нац. ун-т держ. подат. служби України. – Ірпінь, 2013. – 34 с.

¹² Див.: Ведерніков Ю. А. Адміністративне право України : навч. посіб. / Ю. А. Ведерніков, В. К. Шкарупа. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 335 с. – С. 108; Рамазанова У. В. Адміністративно-правова характеристика ознак громадських об'єднань / У. В. Рамазанова // Митна справа. – 2012. – № 5 (83). – Ч. 2. – Кн. 1. – С. 225.

¹³ Див.: О некоммерческих организациях : Закон Республики Казахстан от 16 января 2001 г. // Ведомости парламента Республики Казахстан. – 2001. – № 1. – Ст. 8; О некоммерческих организациях : Закон Кыргызской Республики от 15 октября 1999 г. // Ведомости Жогорку Кенеша Кыргызской Республики. – 2000. – № 2. – Ст. 102; О некоммерческих организациях : Федеральный Закон Российской Федерации от 12 января 1996 г. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rg.ru/1996/01/24/nko-dok.html>

¹⁴ Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 13-1, № 15–16, № 17. – Ст. 112.

Резюме

Гаєва Н. П. Принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань: теоретико-правовий аспект.

Досліджуються змістовні характеристики принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань. Встановлено, що принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань є насамперед цивільно-правовим. Аналізується змістовний зв'язок принципу відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань з категоріями «невідприємницьке товариство», «підприємницька діяльність невідприємницьких товариств», «неприбуткові підприємства, установи та організації».

Ключові слова: громадське об'єднання, принцип відсутності майнового інтересу членів (учасників) громадських об'єднань, невідприємницьке товариство, підприємницька діяльність невідприємницьких товариств, неприбуткові підприємства, установи та організації.

Резюме

Гаєва Н. П. Принцип отсутствия имущественного интереса членов (участников) общественных объединений: теоретико-правовой аспект.

Исследуются содержательные характеристики принципа отсутствия имущественного интереса членов (участников) общественных объединений. Установлено, что принцип отсутствия имущественного интереса членов (участников) общественных объединений, прежде всего, гражданско-правовой. Анализируется содержательная связь принципа отсутствия имущественного интереса членов (участников) общественных объединений с категориями «непредпринимательское общество», «предпринимательская деятельность предпринимательских обществ», «неприбыльные предприятия, учреждения и организации».

Ключевые слова: общественное объединение, принцип отсутствия имущественного интереса членов (участников) общественных объединений, непредпринимательское общество, предпринимательская деятельность предпринимательских обществ, неприбыльные предприятия, учреждения и организации.

Summary

Gaeva N. The principle of non-property interest of members (participants) of public associations: theoretical and legal aspects.

The essential characteristics of principle of non-property interest of members (participants) of public associations are researched. Established that the principle of non-property interest of members (participants) of public associations is a civilistic procedure. The meaningful connection of principle of non-property interest of members (participants) of public associations to category “Non-Commercial Society”, “business of non-business partnerships”, “non-profit enterprises, institutions and organizations” is analyzed.

Key words: Civic Association, principle of non-property interest of members (participants) of public associations, Non-Commercial Society, the business of non-business partnerships, non-profit enterprises, institutions and organizations.